

СТАНОВИЩЕ

от проф. дфн Иван Станков

за дисертационния труд на доц. д-р Бойко Пенчев
във връзка със защитата на дисертация за присъждане на научната степен „доктор на науките“ по направление 2.1 Филология (Българска литература. Съвременна българска литература) на тема
„Прогресисти и консерватори. Темпорални модели в българската литература от края на 40-те до 70-те години на XX век“

Дисертационният труд на доц. д-р Бойко Пенчев се нарежда в една бързо нарастваща през последните петнайсетина години редица от изследвания, посветени на литературата от епохата на българския социализъм. Заедно с общата програма на Департамент „Нова българистика“ на НБУ „Литературата на НРБ“, заедно с още няколко монографии върху периода, трудът на Бойко Пенчев идва да покаже колко несъстоятелна бе литературно-историческата „забравя“ на желязното десетилетие на 50-те години веднага след промените от 1989 г. Дисертацията потвърждава, че процесите и явленията от изследвания период са сложни за разчитане, систематизиране и осмисляне, както е сложен всеки друг етап от развитието на националната култура.

Убеден съм, че това ще бъде книгата на Бойко Пенчев, която в най-пълна степен ще яви на литературоведската общност неговите изследователски качества. Нека в началото подчертая две специфики на изложението, по-обща сред останалите качества. На първо място демонстрираната от автора способност да чете отблизо и да вижда от високо. Сред философските, литературно-историческите и литературно-теоретически трасета на мисълта равностойно блестят професионално-читателските и аналитическите способности на Бойко Пенчев, следенето под лупа на герои и на фрази от ключово значение за дадена творба. Това се отнася не само до художествените текстове, но и при осмисляне на метатекстовите натрупвания, почти криминологичната страст при уточняване на пътищата при проникване на една или друга идея от руската или европейската теоретична мисъл.

На второ място. Макар при подобна тема селективността и редуцията на художествения материал да е неизбежна, дисертацията работи с огромно количество

конкретни текстове от художествената и критическата практика, без ограничение на жанровете, през поезия, малка и епическа проза, тежки критически и литературно-исторически изследвания до малки, но важни статии от литературната периодика, чести връщания към списания и издания от междувоенния период в България и чужбина. И не само за да се уплътни изкуствено времевия шлейф на изследвания период, а за да се подкрепят основните идеи, които отразяват конфликта между прогресистката и консервативната тенденция от изследвания период.

При свръхидеологизацията на културата през социалистическите десетилетия по необходимост са привлечени и политически програмни текстове и такива от политическата практика с конкретна ориентация към творческата дейност. Но всичко е направено премислено и с мяра.

Макар в заглавието да са заявени времеви граници от 40-те до 70-те години на XX век, дисертацията е съсредоточена най-вече върху двете изправени едно срещу друго десетилетия на 50-те и 60-те, като по-изчистени, по-категорични, а и по-благодарни от гледна точка на разискваните проблеми.

Пред дисертацията има и едно щастливо предизвикателство. Заета да разисква темпоралните модели през автори, текстове и десетилетия, самата тя става конструктор на темпорален модел за самата литературна процесуалност. Въпреки че в заключителната част авторът отхвърля всеки евентуален опит прогресистко-консервативния модел да бъде буквализиран, опростен и всеобщо употребен, такава съблазън неизбежно ще извира от всеки прочит на дисертацията и в това, впрочем, няма да има нищо лошо, ако бъде направено с необходимите уговорки. Трудът дава нови естетически имена на двете десетилетия, като ги свързва в причинно-следствена верига, подплътява ги доказателствено с художествени и критически текстове и в крайна сметка ги историзира в жива литературно-историческа картина, която по скромното ми мнение, би изпълнила много успешно и чисто дидактични задачи в университетската, а защо не и в гимназиалната фаза на осмисляне на литературния процес. Двете толкова чуждеещи се досега десетилетия в този труд са събрани органично в логиката на прогресистко-консервативната конструкция.

В дисертацията художествените, критическите и философските текстове са органично интегрирани, допълват се, четат се взаимно, обогатяват се, създават си логични или неочаквани контексти и в своята съвкупност изграждат една интригуваща, напрегната и, нека призная, майсторска литературно-историческа проза, през която става видимо тялото на националния литературен процес от 50-те и 60-те години. Обърнати едно срещу друго, десетилетията те се виждат много по-ясно. С подобни трудове ще расте самопознанието върху българската култура от втората половина на XX век, а от там и ориентацията в процесите от новия век.

Радвам се на вкарването на високи скорости на Цв. Стоянов, Т. Жечев, Кр. Куюмджиев, Ст. Илиев, както и на ред други оперативни участници от онова време в лабиринтите на изследването, на финото проследяване на идеите им, инспирирани било от Ницше през Т. Ман, било пряко от Бахтин и съветското литературознание от онези години. „Преименуването“ на „импресионичната критика“ на 60-те, чието досегашно назоваване бе чисто формалистично, прехвърля акцента върху съдържанието и идеите на „консерватизма“. Допълнителни важни нюанси в разбирането за процеса внася и финалния „автохтонизъм“. Удовлетворение имам и от очертаната от доц. Бойко Пенчев голяма роля на писателя Васил Попов в трансформационните процеси през 60-те години. Малко ми липсваше Йордан Вълчев с „Родихме се змейове“, но непълнотата на списъка с автори и произведения е огласена още в началото.

Възхитен съм и от употребата на теоретичния инструментариум, стъпил върху формулираните от Козелек обем на паметта и хоризонт на очакването, както и от чудесната идея за „опространствяването“ на миналото в идеите на консерваторите като опит за заобикаляне и противостоене на свръхтемпорализацията в системата на прогресистите от 50-те. Откъдето и става наложително да се нагази в пространствено-времените характеристики на творби, автори и десетилетия. Както, разбира се, и сполучливите слизания назад в консерватизма от 20-те и 30-те години на века в търсене на генеалогични или типологически сходства между процесите през тези отдалечени десетилетия.

Имам към доц. д-р Бойко Пенчев и два въпроса, които имат пряка връзка с разглежданите в дисертацията проблеми. Редом с надлежно разгърнатия в труда проблем

за интелектуалността (интелектуалщината) в поезията и прозата на 60-те, в оперативната критика през това десетилетие доста се обсъжда и въпросът за условността като важна характеристика за художествената практика на обсъжданите автори. Условност, която конвенционалните защитници на идеологемите превръщат за дълго време в своя мишена. Въпросът е: как опозицията пълнокръвност/ условност на героя се отнася към очертаните в дисертацията опозиции.

И вторият въпрос. В какво отношение към изследваните в дисертацията проблеми се намира въпросът за освобождаването на героите от положителни и отрицателни знаци през 60-години? (Понеже точно на границата на двете десетилетия, през 1960-а г. по повод „Чочарка“ на Алберто Моравия В. Попов декларира, че разбирането за литературата като конфликт между положителни и отрицателни герои е „примитивно“, а изчистването на героите от знаци се налага видимо през 60-те тъкмо през неговата проза и през тази на Йордан Радичков, а и двамата са главни герои на сюжетите в дисертацията.)

В изследването на доц. Бойко Пенчев няма пукнатини, няма концептуални пропуски и вътрешни противоречия. То изявява всички положителни качества на своя автор: теоретическа и литературно-историческа височина, свобода и комбинативност при опериране с материала, дълбочина на мисълта, академично остроумие.

Категорично ще гласувам за присъждане на доц. д-р Бойко Пенчев научното звание „доктор на науките“.

Проф. дфн Иван Станков